

Een for een kom Børnene hen til Sengen; og naar de havde taget hans Haand, der laa kraftesløs paa Tæppet, nævnede Moderen deres Navn for ham. Han var ved fuld Bevidsthed, men han kunde ikke tale, og Øjnene var stadig tillukkede.

Per holdt sig tilbage saa længe som muligt. Han følte sig i høj Grad ilde tilmode ved denne højtidelige Afskedstagen, som han havde troet at kunne undgaa, og opholdt sig hele Tiden henne i en mørk Krog for at skjule sin Uro. Tilsidst traadte dog ogsaa han hen til Sengen; og da han nu følte Faderens gravkolde Haand i sin og hørte Moderen (som det forekom ham) med hævet Stemme nævne hans Navn, betoges han af en Uhyggefølelse, som var han bleven kaldt frem for en overjordisk Dommer, og kun Bevidstheden om, at hans Søsken- des Blikke i dette Øjeblik alle var rettet paa ham, gav ham Styrke til at beherske Udtrykket i sit Ansigt.

Klokken var imidlertid bleven mellem tre og fire. Vægteren kom just gaaende gennem den stille, barkbestrøede Gade. Hans enstonende Sang lød ind i Stuen som en overnaturlig Forkyndelse af Dødsenglens Komme.

»Nu skrider Natten sorte,
og Dagen stunder til;
Gud lad dem blive borte,
som os bedrøve vil.

O Fader from,
vend du os om.

Din Naade os betee!«